

[Alfred Jensen.]

der er rejst mod selve lovforslaget. Det kommer til udtryk i de to ændringsforslag, der er stillet til henholdsvis § 4 og § 5. Det er naturligvis opbyggeligt at se, at man ved forhandlingerne i udvalget kan nå frem til at få filet et lovforslags værste kanter af, men det forekommer mig dog ikke, at der er taget tilstrækkeligt hensyn til mandskabsorganisationernes synspunkter. I al almindelighed er de arbejdendes skat her i landet for høj; den bør nedsættes, og det gælder særlig for søfolkene, som har vanskeligere kår at leve og arbejde under; der burde foretages en nedsættelse af beskatningsgraden, men det kan man imidlertid ikke se er nået med dette lovforslag. Vi har den opfattelse, at man bør gå videre end her foreslået, fordi de byrder, som søfolkene frivilligt pålægger sig, er af en sådan beskaffenhed, at de på en eller anden måde må tilgodeses. Søfolkene gør en indsats, som man bør tage hensyn til, ikke mindst ved udarbejdelse af skattelovgivning. Vi har derfor foreslået, at flere områder skal inddrages under skatteforhandlingen, end det hidtil har været tilfældet dels under lovforslagets udarbejdelse, dels under udvalgsbehandlingen.

Vi har stillet 4 ændringsforslag uden for betænkningen. De to ændringsforslag er stillet til § 2, og det første siger, at ordene „værdien af fri kost“ i punkt 5, 4. linje, skal udgå, og at der i stedet til punktet føjes et nyt punktum, ifølge hvilket værdien af fri kost, indtægt af tvungent overarbejde samt betaling for mistede fridage, mistet ferie o. lign. ikke skal beskattes. Ændringsforslag nr. 2 er stillet til § 2, punkt 6, og er en følge af ændringsforslag nr. 1 og altså nærmest af teknisk karakter. På samme måde forholder det sig med de to ændringsforslag, vi har stillet til § 4; også de er en følge af ændringsforslag nr. 1 til § 2, punkt 5. Ændringsforslag nr. 3 går ud på, at ordene om finansministerens bemyndigelse til at fastsætte skatteregler for godtgørelse for mistede fridage o. s. v. udgår. Ændringsforslag nr. 4 til § 4 går ud på, at det afsnit, der omhandler kostpengene, stk. 3, skal udgå af paragraffen.

Vi har stillet disse ændringsforslag, for det første fordi vi mener, at søfolkene bør slippe billigere i skat, og dernæst fordi vi finder det urimeligt at beskatte kosten om

bord. Gifte søfolk har jo udgifter til kost derhjemme, og det, der spares ved det, man kalder fri kost om bord, er så relativt lidt, at der egentlig ikke burde finde nogen beskatning sted på dette område. Dertil kommer, at ikke alene den gifte, men også andre takket være arbejdets art bliver nødt til at købe sig kost i ny og næ. Søfolk har altså faktisk ekstra udgifter, som den mand, der har fast bopæl, ikke har, og derfor er det rimeligt ikke at beskatte det beløb, der svarer til fri kost.

Jeg bemærkede de betragtninger, som ordføreren for udvalget gjorde om norske forhold vedrørende fradraget for sejlads i udenrigstjeneste. Det er muligt, at man har fundet frem til en løsning i Norge, men dermed er ikke sagt, at den er rimelig, eller at søfolk og folk i almindelighed her i Danmark ville være tilfreds med den.

Jeg bemærkede også, at ordføreren fremhævede, at der skulle være ensartede regler angående kosten såvel for folk, der sejler, som for folk, der er i land, og at det var uheldigt, at man gik frem efter forskellige principper. Det kan vist ikke være rigtigt. Man må vel tage hensyn til, under hvilke vilkår disse ydelser tilstås, og hvilken betydning de har for indtægten. Og hertil kommer dette, at for dem, der er i land, beskattes også værdien af logi, medens sådan værdi ikke beskattes for dem, der er til søs, og det vil sige, at det princip, man har for skattemæssig beregning af indtægt, brydes for adskillige medborgeres vedkommende. Der kan altså principielt ikke være noget forkert i at undtage hele dette beløb fra søfolks beskatning, og det vil vi altså meget anbefale at man gør.

Angående overarbejdspenge, betaling for mistede fridage og betaling for ferie, som de pågældende søfolk ikke kan få, vil jeg også gøre opmærksom på, at det i masser af tilfælde drejer sig om en indsats, som sømanden må yde, som han er tvungen til at yde. I havsnød eller under vanskelige forhold kan ingen sømand undslå sig for at udføre overarbejde eller for at give afkald på mulig tilkommende frihed, og han er derfor nødt til at udføre arbejdet; men så er det da en urimelighed at beskatte indtægten heraf efter den progression, der er foreslået her i skatteskalaen for sømandsskatten. Vi har den opfattelse, at da det